

Bilag 9.

DANMARKS AKTIVE HANDELSREJSENDE

Den 19. juli 1974.

Som en del af finansministerens forslag til en skattereform er lovforslag nr. 165 blevet fremsat den 8. maj 1974.

I dette lovforslag, som indeholder forskellige ændringsforslag til ligningsloven, kildeskatteloven og pensionsbeskatningsloven, tillader vi os at opholde os specielt ved lovforslagets § 1, nr. 1, som omhandler forslag om de nye regler vedrørende det faste lønmodtagerfradrag, idet vi tillader os at se bort fra nævnte lovforslags § 2, nr. 1 og 2, som jo blot ophæver kildeskattelovens §§ 24 og 25, hvor reglerne om det faste lønmodtagerfradrag nu er samlet.

Vi skal ikke beskæftige os med hele problemkomplekset omkring det faste lønmodtagerfradrag, men blot henlede udvalgets opmærksomhed på et enkelt spørgsmål i denne forbindelse, nemlig problemet omkring det faste lønmodtagerfradrags forhold til godtgørelse for merudgifter i forbindelse med ophold og rejse.

Den offentlige debat omkring de 2 lovforslag, som rummer regeringens skattereform, har beskæftiget sig meget med, at skattereformen ud over direkte lempelser også skulle medføre forenkede og nemmere overskuelige regler for den enkelte skatteyder.

Siden kildeskattens indførelse i 1970 har der været problemer omkring privat ansattes kørsel og rejser i arbejdsgivers tjeneste, så store problemer, at netop disse emner har taget uhyre meget tid ved ligningen af de enkelte skatteydere, ligesom det har været nødvendigt i flere tempi at revidere skattemyndighedernes definition omkring begreberne rejse og kørsel.

Vi tillader os derfor at henlede udvalgets opmærksomhed på, at det nye lovforslag (som vi ovenfor har nævnt) opererer med

fuldstændigt samme regler omkring kørsel og rejse som er gældende nu.

I lovforslaget til ligningslovens § 6 A, stk. 4, undtages jo også udgifter til rejse, herunder ophold og fortæring, samt udgifter til befordring mellem skiftende arbejdssteder fra begrænsningen i samme paragrafs stk. 1 under forudsætning af, at merudgifterne er dækket ved godtgørelse fra arbejdsgiveren.

Når man betænker, hvilke vanskeligheder ligningsmyndighederne har haft med at praktisere de nugældende regler, og hvor mange klager skatteyderne har indgivet vedrørende skatteansættelsen vedrørende kørsel og rejse, kunne det måske synes rigtigst at forsøge at få forandret reglerne, således at de bliver lettere at praktisere.

Desværre ser det ud til, at det foreliggende lovforslag på dette område ikke betyder nogen forenkling, snarere tværtimod, idet man nu skal arbejde med forholdet mellem fuldt fradragsberettigede udgifter til kørsel og rejse sat i forhold til andre godtgørelser af lignende type, som ikke er fuldt fradragsberettigede.

Må vi henlede udvalgets opmærksomhed på, at der for offentligt ansatte gælder ganske anderledes og væsentligt nemmere regler omkring dette spørgsmål. Statsskattelovens § 5 d siger simpelthen:

„Til indkomst henregnes ikke:

dagpenge og rejsegodtgørelser, begge dele under udførelse af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den pågældende at tage ophold udenfor hans hjemstedskommune.“

Man har herved én gang for alle skåret igennem alle fortolkningsproblemer vedrørende kørsel og rejse for offentligt ansatte.